Első találkozásom Mayer Évával

Már jó ideje készültem erre a találkozóra. Az interneten találtam rá és követtem nyomon, hogy most hol állít ki, mit szervez, min dolgozik Mayer *Éva. Szóval nem a skizofrén másik énemmel, nem is ifjúkori önmagammal – de jó is lenne ezt mondani –, hanem egy igazi másik Mayer Évával, a somorjai (Szlovákia) 32 éves művésszel találkoztam és úgy üdvözöltük egymást, akárha régi ismerősök lennénk. Mert ő is látta, hogy én is vagyok, sőt elmondta, hogy amikor az első freemail-fiókját nyitotta meg tizenévesen a neten, a jelszava „*barátság*" volt. Azért vannak ám csodálatos véletlenek… Meg igazából addig stimmel is, hogy graf, mert én újságíró lettem, azaz grafomán, ő meg grafikusként indult a pályáján és mindketten szeretjük a zenét, de ő ebben is profi volt, már ötéves korában tanult hegedűn játszani és zeneművésznek készült. Szóval most itt, Budapesten találkoztunk, ahol férjével, a szobrász* Majoros *Áron Zsolttal él. Először Somorjáról és a családjáról kérdeztem.*

Somorja Pozsonytól mintegy húsz kilométerre fekszik, 15 000 lakosa van és Éva életében fontos szerepet tölt be: itt él a családja, a népes rokonság, a barátok. Édesanyjáék kilencen vannak testvérek, apjának, Mayer Józsefnek is van még két testvére. Az unokatestvéreket már nem számoltuk meg. Ha megkérdik őt, ő somorjainak és magyarnak vallja magát, fontosak a gyökerei, az identitása. Szülei aktív néptáncosok voltak, ő is velük ment a fellépésekre, vonzotta a zene, a látvány, a színpad, a fények, a rengeteg élmény. Úgy mesélték a családban, hogy Ausztriából jött a nagypapa nagyapja, akit Mayernek hívtak. De azzal, hogy Somorján telepedett le, ahol nem élt német közösség, el is magyarosodott. Éva magyar általánosba járt, majd magyar gimnáziumba. A magyar iskolák erősek, mondja saját tapasztalatai alapján, mert kevesebb az osztályban a gyerek, így velük többet foglalkoznak a pedagógusok.

Diagnosis fogassal
2007, grafika-installáció, litográfiák és szerigráfiák fólián, ruhafogas, vállfák, litográfia: 500x350 mm, szerigráfia: 832x337 mm

Szinte mindig ceruza volt a kezében és jártában-keltében mindent lerajzolt, megörökített. Olyan volt ez, mint másnak a naplóírás: minden rajzhoz kötődött egy történet, egy esemény, vissza tudta nézni, olvasni, mi is történt az életében. Amikor dönteni kellett, hogy merre tovább, az Óbudai Képzőművészeti Szakközépiskolát választotta, ahonnan tanárai, *Sárközi* Róbert és *Gallusz* Gyöngyi ösztönzésére egy év múlva, 2003-ban már a Képzőművészeti Egyetem képgrafika szakán folytatta tanulmányait *Eszik* Alajos osztályában, majd *Somorjai Kiss* Tiborhoz került. Az alapozás, a szigorú rajztanulás után önállóan dolgozott, tanult és ezt nagyon élvezte. 2007-ben Erasmus ösztöndíjjal fél évig az írországi *Corkban*, a *Crawford College of Art and Design* multimédia szakán tanult. „Ez a lépés vízválasztónak bizonyult a pályámon – emlékszik vissza. – Izgalmas, új technikákat ismertem meg: mint a fotogramot, vagy videókat vágtam. Ott más az oktatás módja. Ha valaki komolyan érdeklődik valami iránt, akkor arra terelgetik az útját és az a cél, hogy minél jobban elmerüljön abban a témában, technikában. A legjobbkor értek engem ezek az új impulzusok és amikor hazajöttem, a bennem felgyülemlett rengeteg tapasztalatot fel kellett dolgoznom, le kellett tisztáznom magamban, így diplomáztam aztán, már újra itthon. *Diagnosis* volt a diplomamunkám címe, ami egy valós betegség leküzdésének története. Párhuzamosan elvégeztem a tanárszakot is az egyetemen, 2012 óta pedig az Egyetem Doktori Iskolájának hallgatója vagyok. *Beke* László a mentorom, erős hátteret nyújt nekem a munkámban, olyan tanár, akit bármikor felhívhatok, mindig segít" – mondja Éva.

Örültünk a sok közös ismerősnek, jó volt mesélni róluk és hallgatni Éva tapasztalatait, véleményét. Mert két éve már ő is tanít: az egri Eszterházy Ká-

Válogatott csoportos kiállítások:

2015 „Itt és most", Műcsarnok, Budapest, (HU), I. Nemzetközi Digitális Triennálé, Babits Mihály Kulturális Központ, Szekszárd, „Viennacontemporary", Bécs (A)

2014 „Best of CHB", Collegium Hungaricum, Berlin, (D), MEGA-PIXEL 2014, 3. Digitális Alkotások Országos Tárlata, MÜSZI, Budapest, MEGA-PIXEL 2010 díjazottjainak kiállítása, MKISZ Andrássy úti Galériája, Budapest, „Lélekbázis", a DUNART.COM4 záró kiállítása, Korona Udvar, Somorja, (SK)

2013 „Transcomnet", Löffler Ház, Kassa, (SK), „Art Point – Gumno", Sloeshtica, (MK)

„Transzvízió", Somorjai református templom, Somorja, „ViennaFair, Bécs, „Hiba és Társai", Kortárs Magyar Galéria, Dunaszerdahely, (SK)

2012 No Boundaries International Art Colony 2012, Észak-Karolina, Wilmington, Acme Art Studio, (USA), „Art Point – Gumno", Sloeshtica, Macedónia, „Untouchable Matters", Molnár Ani Galéria, Budapest

2011 MMMart 2011, Galerija Klinec, Medana, (SLO), Preview Berlin, Airport Berlin Tempelhof, Berlin, (D),„TRANSCOM.hu", Kortárs Magyar Galéria, Vermes-villa, Dunaszerdahely, (SK)

2010 „alaprajz-alaprajz", „MEGA-PIXEL 2010" Digitális Alkotások Országos Tárlatának kiállítása, „DEMO InterVIEWS 2.0", Robert Bosch-ösztöndíjasok szervezése, Collegium Hungaricum, Berlin, (D), „multiple matters - Grafische Konzepte, International Print Network 2010, International Print Triennial Krakkó - Oldenburg - Bécs, Bécs, Künstlerhaus, (A),

„Print without Borders", International Print Network 2010, International Print Triennial Krakkó - Oldenburg - Bécs, Oldenburg, Horst-Janssen Museum, (D)

2009 IV. Országos Művészeti Diákköri Konferencia, MKE, Budapest, Magyar Képzőművészeti Egyetem – Magyar Nemzeti Galéria Projekt, A IV. Országos Művészeti Diákköri Konferencia első helyezettjeinek kiállítása, Magyar Nemzeti Galéria, Budapest

„Friss 2009", Kogart Ház, Budapest, International Print Exchange Exhibition, Hamaoka Country Club, Hamaoka, (JP), Yokohama Port Opening 150th Anniversary International Print, Exchange Exhibition, Yokohama Creative City Center, Kanagawa, (JP)

2008 XXIV. Országos Grafikai Biennálé, Miskolc, Best of Diploma, MKE, Budapest, „Black and white", Műcsarnok, Budapest

2007 Crawford College of Art and Design (CIT), Cork, (IRL)

2006 Barcsay- kiállítás, MKE, Budapest, XXIII. Miskolci Grafikai Biennálé, Miskolc

www.mayereva.hu

A pozsonyi kiállítás megnyitója után (Bajtai László felvétele)

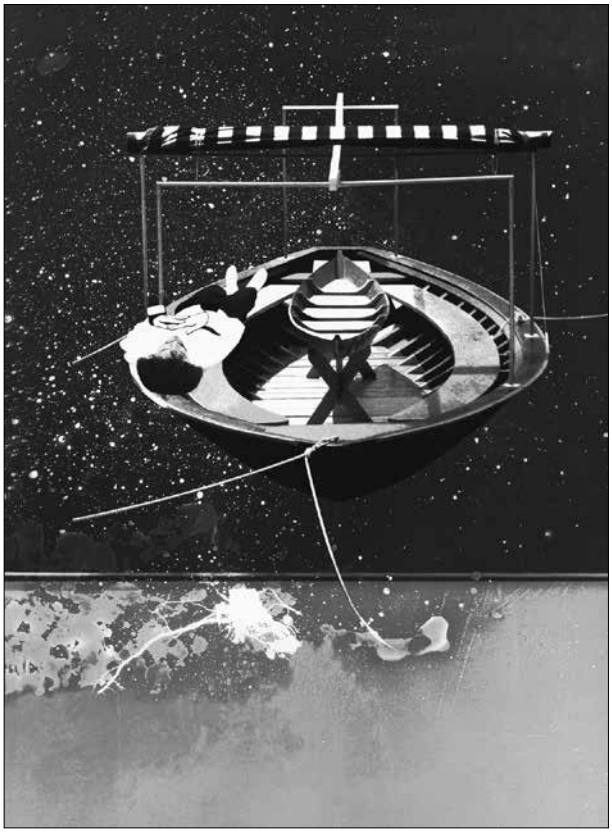

Lélekhajó

2012, vegyes technika, fényvisszaverő reflex fólia, jelzőtábla, ed: 2, 105x76 cm

roly Főiskola Vizuális művészeti tanszékén *Bukta* Imrétől vette át az osztályt, hetente két intenzív napot tölt a főiskolán, reggeltől este 9-ig. Négy saját csoportja van. „Tehetségesek a mai huszonévesek, sokat kapok tőlük: frissen tartanak. A rajz mindent tükröz az emberről, ahogyan az írás. Az ízlésvilágukat kell palléroznom, formálnom, a manga világot, a fantasy figurákat és hát tény, hogy nehezebb lekötni őket. Ezenkívül óraadó is vagyok a Budapesti Metropolitan Főiskolán. A többi nap és óra mind az enyém!" – mondja nevetve. Sokat dolgozik, mert sokat is mutat meg munkáiból: évente három egyéni és mintegy tizenöt csoportos kiállításon vesz részt. Így alakult. De hogyan, miből él ma egy fiatal képzőművész, ha nem tanít? Mi van a diploma után?

„Akkor kell igazán túlélni, két évig nehéz, azt ki kell bírni, közben sokat dolgozni. Én kétlaki voltam, Szlovákiában a Szlovákiai Magyar Képzőművészeti Fórum kapcsán a Pozsonyi Magyar Intézettel együtt szerveztem nemzetközi kiállításokat fiatal képzőművészek számára. A Dunaszerdahelyi Kortárs Galériában kuratóriumi tag lettem, majd 2011-ben megalapítottuk a DUNART.COM nemzetközi művésztelepet Somorján, gyarapszik a gyűjteményünk is. Párhuzamosan Budapesten is önálló életet alakítottam ki. Hat évig voltam szabadúszó, a *Molnár Ani*

Galéria művésze lettem, amely itthon és külföldön is adott el tőlem munkákat és ez nagyon inspirált!"

Jöttek az elismerések is, már a diplomamunkájáért Kondor Béla-díjban részesült, majd ötezer munka közül beválogatták sorozatát a Krakkói Grafikai Triennáléra és 2013-ban Munkácsy-díjas lett, 29 évesen! „Sose voltam lusta, kipróbálok minden technikát, új eszközt, most éppen üvegre festettem akvarellt, azt beszkenneltem és az invert verziót használtam fel a színekhez. Vannak művészek, akikről azt látom, hogy önzően gondolkodnak, csak a maguk művészetével foglalkoznak, én nem ilyen vagyok. Én felkínálom, átadom, amit megtaláltam, úgy érzem, hogy másokért is felelős vagyok, ezért is dolgozom a közösségért és az alkotókért, sokat bajlódom a szervezéssel. Nincs vesztegetni való időm. 2011-ben egy baleset kapcsán elvesztettem a társam, erdélyi néprajzkutató volt. Ez az esemény átírta az életemet, amikor is újrafogalmaztam a művészi életemet. Már nincs bennem annyi feszültség és félelem, mint korábban, a jövőmet illetően. Úgy kell élnem, mintha minden nap az utolsó lenne. Közhely, de nagyon igaz. Most biztonságban érzem magam a párom mellett és ez nagyon fontos számomra. Október 21-én nyílt kiállításom Pozsonyban, mely a Szlovák Nemzeti Múzeumban, a Szlovákiai Magyar Kultúra Múzeumában január 10-ig lesz látható (N)OMEN címmel. Papíralapú városképeket készítettem, fényboxokat, lightboxokat *Lélekterek*nek nevezem őket. „Rafinált rétegzettségű látványfóliák. Nagyvárosi tér-képek, neonfényekből összeálló fél-absztrakt mintázatok. Egy zavarba ejtően hatalmas, talaj nélküli termesz hangyaváros, irodaházak és felhőkarcolók végeláthatatlan rengetege. A madártávlatból szemlélt megapolisz monotóniájába helyenként apró üzeneteket rejtett el, az ószövetségi tízparancsolat Braille-írással szedett átiratait" – írja a kiállítás kurátora *Csanda* Máté művészettörténész Éva munkáiról.

Én is ott voltam a megnyitón Pozsonyban a sok érdeklődő között: meg akartam ismerni azt a világot, azokat az embereket, ahol Éva otthonosan mozog, látni őt és munkáit az övéi között. Nem tudom, mennyi volt a szakmabéli, a hozzáértő, azt láttam, hogy sokan vagyunk és sok a fiatal. A különleges műgonddal készített, megvilágított installációk előtt és között sokan nézelődtünk, mások sorban álltak, hogy gratuláljanak, váltsanak pár szót a virágcsokrait tartó, sugárzó tekintettel álló fiatal művésszel. Kattogtak a fényképezőgépek, villantak a mobilok, készültek a közös fotók. Éreztem, igen, minden gesztusban, mosolyban, kézfogásban, ölelésben – büszkék rá, szeretik és ez neki is mennyire fontos…

Komolyan foglalkoztatja a hittel való kapcsolat, erről többet is kellene szólnom. Legközelebb. A szakrális tereket kiállítótérként is használja, például a somorjai zsinagógában és a református templomban is volt már kiállítása. A református közösség mintegy hatszáz fős, családias kis közösség, a templom XIII. századi, s bár ő is és szobrász férje is katolikusok, egy református templomban tartották meg esküvőjüket. Szüleit azzal „engesztelte ki", hogy bár a református esküvőkön ez nem szokás, édesapja vezette lányát a párjához és adta át neki, mint a katolikusoknál. Szóval Mayer Éva kivételes tehetséggel megáldott, izgalmas, mindenre nyitott, kísérletező, integráló fiatal művész, akivel még többször szeretnék találkozni. És majd azokról a találkozásokról is beszámolok. Az elsőről most ennyi,

az újságíró Mayer Éva

„És odaadta neki Paradicsomot házává"
2012, fényvisszaverő reflex fólia, jelzőtábla, 76x105 cm